



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев2 3943/2023**  
**29.05.2025. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Драгиша Стевић и Маја Стевић адвокати из ..., против туженог ББ из ..., чији су пуномоћници Миломир Драшковић адвокат из ... и Миломир Радисављевић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1023/23 од 24.05.2023. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2025. године, донео је

**Р Е Ш Е Њ Е**

**УКИДА СЕ** пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1023/23 од 24.05.2023. године у другом, трећем и четвртном ставу изреке и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

**О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1023/23 од 24.05.2023. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Трстенику П1 54/19 од 20.05.2021. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да на име дуга исплати тужиоцу износ од 7.882,33 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са каматом по стопи прописаној Законом о затезној камати од 01.01.2016. године до исплате, обрачунатој на наведени износ у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени на исплату износа од још 15.690,67 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са каматом по стопи прописаној Законом о затезној камати од 02.10.2015. године до исплате, обрачунате на наведени износ у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, као и за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 7.882,33 евра по стопи прописаној Законом о затезној камати за период од 02.10.2015. године до 31.12.2015. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 169.736,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену обе странке су благовремено изјавиле ревизије из разлога прописаних чланом 407. став 1. тачка 3. и тачка 4. ЗПП, а тужилац и из разлога предвиђеног ставом другим наведеног члана.

Одлучујући о изјављеним ревизијама, на основу члана 403. став 2. тачка 3. и члана 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да су ревизије странака основане.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном и између странака неспорном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос у предузећу „ББ“ доо из Старог Трстеника, са уговореном зарадом у висини минималне зараде која му је и исплаћивана на његов текући рачун, уз обрачун и уплату пореза и доприноса. Тужилац је у означеном предузећу био у радном односу од 01.07.2007. године до 01.10.2015. године. Тужени је власник наведеног предузећа.

Оценом изведених доказа поновљених на расправи, другостепени суд је утврдио да су се странке усмено договориле да ће тужени исплаћивати тужиоцу за његово радно ангажовање 20.000 евра на годишњем нивоу и плаћати трошкове његовог становања у износу од 120 евра месечно. Ове исплате вршене су у готовом новцу, на руке тужиоцу, и о тим исплатама нису сачињавање признанице. Тужилац је о извршеним исплатама накнадно сачинио писану евиденцију. По тој евиденцији тужени је у периоду радног ангажовања тужиоца у његовом предузећу исплатио укупан износ од 155.451 евро и предао му путничко возило које је купио у иностранству, и које се и сада налази у тужиочевој државини.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев. По становишту тог суда, поред радног односа тужиоца у предузећу чији је власник тужени, постојао је посебан правни однос странака који је по својој правној природи уговор о делу из члана 600. Закона о облигационим односима, закључен у усменој форми. У том уговорном односу тужени се обавезао да годишње исплаћује тужиоцу за његово радно ангажовање укупно 20.000 евра, односно 1.666,67 евра месечно, што за 98 месеци радног ангажовања тужиоца износи укупно 163.333,33 евра. С обзиром да је тужени, по тврдњи тужиоца исплатио 155.451 евро, остао је дужан још 7.882,33 евра и на тај износ дужан је платити затезну камату од 01.01.2016. године, јер тужилац није доказао да постоји дуговање туженог по основу трошкова његовог смештаја.

По оцени Врховног суда, основани су наводи странака да је у другостепеном поступку учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези чланова 7. и 8. ЗПП, услед које чињенично стање није у потпуности и правилно утврђено.

Садржина спорног правног односа за сада није поуздано утврђена јер су је странке у својим исказима које су мењале приказале различито. Због тога је чињенично остало неразјашњено да ли су странке уговориле зараду тужиоца у износу од 2.000 евра месечно, од које је део исплаћиван тужиоцу преко његовог текућег рачуна по уговору о раду са предузећем у власништву туженог – у износу уговорене минималне зараде, а остатак у готовом новцу до усмено уговореног месечног износа од 2.000 евра, или је постојала обавеза туженог да поред зараде одређене уговором о раду исплаћује тужиоцу још 2.000 евра месечно, односно да ли је уговорена исплата зараде од 20.000 евра годишње коју ће тужени исплатити мимо уговорене зараде коју је тужиоцу плаћало његово предузеће по закљученом уговору о раду, или је у тај износ урачунат и износ уговорене зараде. Тужени је у погледу те чињенице у овој парници дао исказ који се разликује од његовог исказа датог у својству осумњиченог, поводом кривичне пријаве коју је тужилац поднео Основном јавном тужилаштву у Трстенику због кривичног дела преваре, а нису разјашњени разлози због којих ове разлике у његовом исказу постоје.

Поред тога, чињенично поуздано није утврђена ни висина дуговања туженог. Тужилац је у својим исказима, између осталог тврдио да је дуг туженог на крају 2014. године износио 3.600 евра и да се његово потраживање односи на дуг настао у периоду од јануара до септембра 2015. године увећан за дуговани износ од 3.600 евра, за који тужени тврди да му је плаћен накнадно, након престанка радног ангажовања тужиоца.

Из тих разлога, другостепена пресуда је морала бити укинута и предмет враћен другостепеном суду на поновно суђење.

У поновљеном суђењу, другостепени суд ће отклонити учињену битну повреду одредаба парничног поступка тако што ће детаљним саслушањем странака, уз предочавање њихових исказа датих током поступка и довођењем у везу са писаном евиденцијом о извршеним исплатама коју је сачинио тужилац, а затим њиховом оценом у складу са начелом слободног судијског уверења утврдити садржину спорног правног односа странака, насталог и постојећег поред радног односа тужиоца у предузећу туженог, висину уговорене новчане обавезе туженог и постојање евентуалног његовог дуга по уговореним основима.

Укинута је и одлука о трошковима поступка јер зависи од коначног исхода спора.

Са свега наведеног, на основу члана 415. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија  
Бранислав Босиљковић,с.р.

За тачност отправка  
Заменик управитеља писарнице  
Миланка Ранковић